

Минулого тижня Острозчина знову перебувала у скорботі. У неділю, 11 грудня, у нашому місті поховали захисника України, 25-річного острозчанина Ілізюка Ігоря Володимировича (власний псевдо: «Ліза»). Як не гірко, як не боляче, але кайдасько-українська війна триває і вона забирє найкращих наших співвітчизників...

Минулої суботи загиблого привезли додому. Скорботний автомобіль із жалюзячою позначкою «200» зустрічали живим коридором у Рівному, селах нашого району, Острозі. Наступного дня ранку прощальні за Героєм шлюди, на вулиці Татарській. Звідти жалобний кортеж у супроводі військових, священника, хоругви, державного прапора, жителів нашого міста та гостей вирушив до Свято-Миколаївського храму. Там відбулася заупокійна служба Божою. Її провів настоятель храму, благочинний церкви Острозчини Православної церкви України Юрій Лукашук. Із ним молилися ще 6 священників із сіл нашого краю, хористи і шестері заложених людьми храмів.

Громадська панахида відбулася на майдані Свободи. Там збиралося дуже багато острозчан і гостей міста. Спершу воїни, упавши на коліна, з державними прапорами, по'язаними чорними стрічками, утворили живий коридор. Загиблого на площі, також на колінах, зустрічали міський голова Юрій Ягодка та його заступник Олександр Харчук.

Спершу провучав Гімн України. Тоді був прочитаний сумний вірш про смерть захисника України, туго родини, близьких та знайомих. Священник та хористи молилися за упокій загиблого. Говорили про війну, куди сутність кайдасьчина, велич української нації, наші зовнішні, важкі умови нашого теперішнього життя і незрівнянне вахи – на фронті, заловнені у нашій перемозі, виклюлював шіри співчуття від усієї Острозької громади родині за-

гиблого голова міської ради Юрій Ягодка. Після прощання багато острозчан вирушили на новий мськрий цвинтар. Там на Алеї Героїв заохрєвилася церемонія поховання. Традиційно військовий згорнули державний прапор України, передали його родині. Знову звучав Гімн, були дані залли з автомата.

Тітка загиблого захисника України Сайлана Василівна для «Замкової гори» розповіла, що Ігор народився у Могиліах 19 травня 1997 року. Мама Наталія Василівна виховувала хлопця сама. Навчаєся в місцевій школі, Острозькому ДПТНЗ «Острозьке ВПУ». Там отримав спеціальність слюсаря, водія категорії «В» і «С». До призову працював у Нетішній. Хлопець, як кажуть, мав золоті руки, був працьовитим, дружелюбним. Разом із дружиною Людмилою народилися та

виховували двох дітей. Арсенчкової два роки, а Тимофійчовкої лише

2 місяці. Привозили Гору Ілізюка 10 жовтня. Спершу проходив навчання у Житомирській області. Потім був направлений на передову. Рідні спілкувалися зі загиблим ще 1 грудня, а наступного дня він загинув. Безмірно сумують за загиблим його мама, батько, сестра, дружина, діти (наскільки воєни це можуть усвідомлювати у своєму віці), усі родичі, усе місто й країна. Ще ніколи нашеш – хай і Богом спочиває. Прийде час і

торю Україну... Ми та майбутні покоління українців плам'ятимемо Героєв, який ціною власного життя відстоював Незалежність Батьківщини!

Вічна пам'ять і слава відважному Захисникові! Загиблий родом із Солов'є. У нашому місті отримав робітну спеціальність пружкаря-модельєра, манєиторника, мав тут багато друзів...

ворог за все заплатити дуже й дуже високу ціну...

Кали готував цю статтю, колеги надіслали покликання на фейсбук-сторію ДПТНЗ «Острозьке ВПУ». Там опублікували таке повідомлення «Біль і сум... Знову втрача... Не безме вітське поповни ще один Герой.

7 грудня внаслідок ворожого обстрілу в районі Білогоріжжя Бахмутського району Донецької області загинув Матайчук Вадим (власний псевдо: «Ліза»), солдат 1-го прсько-штурмового відділення 3-го прсько-штурмового взводу 3-го прсько-штурмового роти, вступивши наачального закладу.

Найкращий син, брат, друг, людина із широкою душою, готовий завжди прийти на допомогу.

Його ім'я завжди вкарбоване в іс-

Кали завершував підготовку цієї статті, у середі, 14 грудня, на фейсбук-сторію Острозької міської ради, на превеликий жаль, з'явилася нове скорботне повідомлення. «З сумом повідомляємо, що 7 грудня під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Рів-Секторівська Донецької області загинув наш земляк Куфальський Віктор (власний псевдо: «Ліза»), у центрі). 58-річний Герой разом з сім'єю проживав у місті Острозі». Останній земний шлях додому Герой поділав 14 грудня, а в четвер відбувся похорон (у той момент, згідно з графіком, цей випуск нашого видання мав бути надрукованим у Луцьку і доставлений у Рівне). Це означає, що й наступний випуск газети «Замкова гора» розочинитимемо розповіддю про прощання. Я вважаю, що внаше бути й не може.

Сьогодні в Україні триває жорстока війна. Кляті казали безпринципно напали на нашу країну. Вони вчиняють жахливі злочини. Вони змушє оборонятися, внаше Буца, Ірпін, Маріуполь, Ізюм, Пєсок, Мар'їнка, Бахмут повторилися б, не дай Боже, по всій країні. Прок, що кровожерлива війна продовжує забирати життя захисників України. Цю сумну тему ми не можемо відсунути на інші сторінки. Тож продовжимо її в наступному випуску. Дуже б хотілося, щоб загибле наших захисників на фронті припинилося. Щоб ми писали тільки про добрі справи, благодійність, спортивні змагання, творчі конкурси, ювілей, а головне – про перемогу. Так буде, а не тільки в цю воєну, але й переконаний. Але наразі маємо пережити цей темний, холодний та мокрий період...

Острозька міська рада та виконавчий комітет виклюлюють шіри співчуття рідним та близьким загиблого Героя України, нашого земляка, острозчанина Ілізюка Ігоря Володимировича.

Навічний зенітно артилерійський заводу гарматно-десантного батальйону солдат Ілізюк Ігор Володимирович загинув 3 грудня 2022 року від отриманих поранень не сумісних з життям, поблизу населеного пункту Червонополіа Сєверодонецького району Луганської області у бою за нашу Батьківщину.

Нехай пам'ять про нього назавжди залишиться у серцях тих, хто його знав та любив.

Роділляємо ваш біль, сумуємо разом з Вами та схилиємо голову в глибокій скорботі.

Вічна пам'ять і вічна Слава Героям, які полягли в бою за нашу айщину, незалежну Україну! Герої не вмирати!

З сумом повідомляємо, що 7 грудня загинув наш земляк, острозчанин Куфальський Віктор Миколайович, 1964 року народження.

Молодий сержант Куфальський Віктор був командиром зенітно-ракетного відділення зенітного ракетного взводу зенітного ракетно-артилерійського дивізіону Життя 58-річного Героєв обрвалося на населеному пункті Рів-Секторівська Донецької області.

Острозька міська рада та виконавчий комітет виклюлюють шіри співчуття родині

На жаль, словами важко загоїти в серці болючу рану втрати. Адже смерть найріднішої людини – безмежне горе, неатвійний розпач та велике впровадження. У цю гірку мить поділяємо горе вашої сім'ї та разом з вами схилиємо голову в глибокій скорботі. Нехай Бог допоможе вам замрицати з цією жахливою втратою дорогої людини.

Герої не вмирати, вони назавжди залишаються в наших серцях.

Вічна пам'ять і слава українському воєну, який захищав Батьківщину та кожного з нас!